

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 lipca 2011 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 24 lutego 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 24 lutego 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną W. B. ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia 5.361,84 zł (art. 398² § 1 k.p.c.). W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotem sprawy była wysokość emerytury wynikająca z przeliczenia podstawy składek na ubezpieczenie społeczne, a nie prawo do emerytury wcześniej przyznane.

W zażaleniu zarzucono naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. przez przyjęcie, „iż przedmiotem dochodzonego w sprawie roszczenia jest świadczenie pieniężne, podczas gdy przedmiotem kasacji jest kwestionowanie przyjętej przez organ rentowy podstawy wymiaru emerytury”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Trzyma się w uzasadnieniu argumentacji odwzorowanej z postanowienia Sądu Najwyższego z 28 listopada 2001 r., II UZ 82/01 (OSNP 2003 nr 19, poz. 474), gdy inna jest sytuacja w sprawie skarżącego. Otóż przedmiotem sprawy nie była pierwotna decyzja o przyznaniu emerytury, gdyż tę uzyskał w 2006 r. Obecna sprawa wynika z kolejnego wniosku o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury. Nie chodzi więc o prawo do emerytury, gdyż to skarżącemu niewątpliwie przysługuje od kilku lat. Natomiast sprawy o przeliczenie podstawy emerytury dotycząca zasadniczo faktów (wynagrodzenia) i nie są na tyle skomplikowane, iżby przysługiwała w nich skarga kasacyjna, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 10.000 zł. Innymi słowy przy podanej wartości przedmiotu zaskarżenia 5.361,84 zł skarga kasacyjna byłaby dopuszczalna, gdyby sprawa dotyczyła przyznania emerytury a nie jej wysokości - art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c. Niezasadnie więc zażalenie na wstępie zarzuca, iż Sąd Apelacyjny naruszył ten przepis „poprzez przyjęcie, iż przedmiotem dochodzonego w sprawie roszczenia jest świadczenie pieniężne”, bo nie jest inaczej, a już na pewno nieuprawnione jest stwierdzenie, że „przedmiotem kasacji jest kwestionowanie przyjętej przez organ rentowy podstawy wymiaru emerytury”, gdyż to nie może być samodzielnie przedmiotem zaskarżenia.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego wielokrotnie potwierdzało, że jeżeli przedmiotem sporu sądowego nie jest prawo do emerytury lecz tylko jej wysokość, to o zaskarżeniu skargą kasacyjną decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia obliczona na podstawie art. 22 k.p.c. Stanowi ona różnicę wysokości świadczenia wypłacanego przez organ rentowy i wysokości świadczenia dochodzonego przez ubezpieczonego w skali jednego roku (postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 listopada 2010 r., II UZ 31/10, LEX nr 707897; z 10 listopada 2010 r., II UZ 30/10, LEX nr 707896; z 15 kwietnia 2010 r., II UZ 5/10, LEX nr 621341; z 13 stycznia 2006 r., I UZ 47/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 56; z 10 kwietnia 2002 r., II UZ 31/02, LEX nr 54791; z 28 listopada 2001 r., II UZ 80/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 449; z 13 marca 2001 r., II UZ 15/01, OSNP 2003 nr 2, poz. 49; z 13 marca 2001 r., II UZ 13/01, OSNP 2003 nr 2, poz. 47). Sprawa o przeliczenie podstawy wymiaru

otrzymywanej emerytury nie jest sprawą o przyznanie emerytury i dlatego dopuszczalność skargi kasacyjnej warunkuje wartość przedmiotu zaskarżenia.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.